

Christus aannemen door het geloof

Archibald Alexander

— uitgave van: —

De Tabernakel
preken met verwachting

Eerder uitgegeven preken van jaargang 25

1. Innig barmhartigheid	Charles Haddon Spurgeon
2. Kostbare beloften	Andrew Gray
3. Wie heeft onze prediking geloofd?	James Durham
4. Het is volbracht	Thomas Manton
5. Bedorven zuurdesem	Thomas Adams
6. Christus is alles en in allen	Samuel Ward
7. De waarde van het Evangelie	Samuel Rutherford

Jaargang 25 – nummer 8 – juli/augustus 2023

Toelichting foto omslag:

Op vele momenten identificeren we ons; met een pincode, via apps, ons rijbewijs of paspoort, of eenvoudigweg met onze handtekening. We verwachten dat de ander daarmee aanneemt dat we degene zijn voor wie we ons uitgeven. Dat we zijn wie we zeggen te zijn. Ook de Heere Jezus verwacht dat we Hem erkennen, Hem aannemen voor Wie Hij is: onze Heiland. Archibald Alexander beschrijft hiervan ook een voorbeeld: 'Wanneer iemand dan zou ontkennen dat hij de zoon van de koning was, ongeacht de geloofsbrieven die hij droeg, [...] dan kan niet worden gezegd dat ze de koninklijke boodschapper aangenomen hadden.' Hoeveel is er nodig voor ons, voordat we Hem erkennen en aannemen door het geloof?

Bronvermelding

Oorspronkelijke titel: Receiving Christ by faith

Bron: Practical sermons: to be read in families and social meetings;
Pennsylvania: 1850

De preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel. De pdf en de originele Engelse tekst zijn te vinden op de website: www.tabernakel.nl

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

Christus aannemen door het geloof

Maar zovelen Hem aangenomen hebben, die heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, namelijk die in Zijn Naam geloven.¹

Johannes 1:12

Het Joodse volk zag uit naar zijn Messias, maar toen Jezus van Nazareth verscheen, Die volledig beantwoordde aan de voorzeggingen door de profeten, verwierp het grootste deel van het volk Hem, wonderlijk genoeg. Ze vervolgden Hem en stopten hun kwaadaardigheid niet voordat ze Hem gekruisigd zagen. 'Hij is gekomen tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen' (Joh. 1:11). Maar terwijl Hij door het grootste gedeelte van het volk zo schaamteloos werd verworpen, waren er, zelfs van dat boos en overspelig geslacht, ook enkelen die Hem aangenomen hebben. 'Velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren' (Matth. 22:14). De waarheid en heerlijkheid van de Messias waren voor de wijzen en verstandigen verborgen, maar werden aan de kinderen geopenbaard. De Schriftgeleerden en Farizeeën verwierpen de Zoon van God zelfingenomen, maar tollenaars en zondaren dromden om Hem heen en werden aangenomen, zodat er verwijtend werd gezegd: 'Deze ontvangt de zondaars!'

Aan allen die Hem aannamen, werd echter rijke genade verleend. Hoe diep ook gezonken in schuld en zonde, ze ontvingen vergeving en het voorrecht om kinderen van God te worden. Laten we daarom eerst onderzoeken wat het wil zeggen Christus aan te nemen, en daarna wat dat verheven voorrecht is dat aan zulke mensen wordt gegeven.²

¹ Waar de SV 'aangenomen' schrijft, heeft de KJV received, wat zowel 'ontvangen' als 'aannemen, aanvaarden' kan betekenen. Het Griekse werkwoord kan op beide manieren worden vertaald.

² A. Alexander werkt dit tweede punt uit in de hierop volgende preek over Johannes 1:12-13, 'Voorrechten van de kinderen van God'.

Het aannemen van Christus

Wat wordt er bedoeld met het aannemen van Christus? De evangelist legt in het laatste gedeelte van de tekst uit wat hij bedoelt: 'namelijk die in Zijn Naam geloven'. Christus aannemen en geloven in Zijn Naam is wezenlijk hetzelfde. Maar zijn er niet velen die geloven dat Christus de Zoon van God en de Zaligmaker van zondaars is, die desondanks doorleven in de zonde en zich nooit aan Zijn zachte juk onderwerpen? We lezen over sommigen in de tijd van onze Zaligmaker die wel in Hem geloofden, maar Hem niet wilden belijden, omdat ze de eer van mensen meer liefhadden dan de eer van God. Ook lezen we over sommigen die het woord met vreugde ontvingen en geloofden, maar van wie het geloof van tijdelijke aard bleek. Verder lezen we van iemand die geloofde en gedoopt was, maar over wie een geïnspireerde apostel toch verklaarde dat hij zo bitter als gal en een kluwen ongerechtigheid was (Hand. 8:23). Ook de apostel Jakobus spreekt over mensen met een dood geloof. Hun geloof was niet door de liefde werkzaam en bracht geen vruchten van gerechtigheid en vrede voort.

Van deze voorbeelden kunnen we leren dat er een bepaald soort geloof bestaat dat niet gepaard gaat met de zaligheid. Zulke gelovigen hebben Christus nooit echt als hun Zaligmaker aangenomen en geloofden nooit in Hem met het geloof dat door de Heilige Geest wordt gewerkt, dat 'niet uit u [is], het is Gods gave' (Ef. 2:8). Het is niet vreemd dat er in een christelijk land sprake is van een cultuurchristendom. Zo'n soort geloof kunnen we namelijk in alle landen vinden, ongeacht welke religie men aanhangt. Ze geloven in wat hun is geleerd; ze geloven zoals ook de generaties voor hen geloofden. We hoeven er dus niet aan te twifelen dat een christelijk geloof dat geen hogere oorsprong heeft dan het geloof van een heiden of een moslim niét het geloof is waarvan onze Heere zo vaak heeft gezegd dat het met de zaligheid gepaard gaat. Laten we daarom onderzoeken wat het betekent Christus aan te nemen, want dit is het geloof dat in onze tekst wordt genoemd.

Hier kunnen we het spreekwoord van onze Zaligmaker toepassen: 'Die gezond zijn hebben de medicijnmeester niet van node, maar die ziek zijn' (Matth. 9:12). Christus kwam 'om te zoeken (...) wat verloren was' (Luk. 19:10). Hij is 'niet gekomen om te roepen rechtvaardigen, maar zondaars tot bekering' (Luk. 5:32). Het is daarom duidelijk dat niemand Christus zal aangrijpen als de Heelmeester van zieken voordat hij zich ervan bewust wordt dat hij ziek is, en dat niemand Hem zal aannemen als Verlosser dan hij die beseft dat hij verloren is. Een mens is niet graag afhankelijk van anderen voor iets wat hij al denkt te bezitten, of door zijn eigen inspanningen denkt te kunnen verkrijgen. Zelfs als iemand in enige mate van zijn zonde is overtuigd, probeert hij bijna altijd eerst zichzelf te verlossen. Dit wettische streven in zijn eigen kracht geeft hij niet op voordat hij bij ondervinding leert dat zijn toestand alleen maar verder verslechtert en dat hij niets aan zijn eigen verlossing kan bijdragen.

Christus als de eniggeboren Zoon van God

Als Christus waarlijk door iemand wordt aangenomen, moet Hij gezien worden in Zijn ware aard: als de eniggeboren Zoon van God. Stel dat een koning zijn eigen zoon stuurt om met rebellerende onderdanen te onderhandelen over een vredesverdrag, en dat hij als voorwaarde voor het vergeven van hun landverraad eist dat ze zijn zoon ontvangen als zijn ambassadeur. En stel dat sommigen dan ontkennen dat hij de zoon van de koning is, ongeacht de geloofsbrieven die hij bij zich draagt, of beweren dat hij niet gevolmachtigd is om gratie te verlenen aan degenen die zich overgeven. Dan kunnen we niet zeggen dat ze de koninklijke boodschapper aannemen, ook al zouden ze erkennen dat hij gezonden is om de wil van de vorst bekend te maken.

Daarom, tenzij iemand erkent dat Christus inderdaad de Zoon van God is, 'het Afschijnsel van Zijn heerlijkheid, en het uitgedrukte Beeld van Zijn zelfstandigheid' (Hebr. 1:3), kunnen we niet zeggen dat ze de Messias hebben aangenomen of dat ze geloofd hebben tot zaligheid van hun ziel, ook al zouden ze Hem prijzend een

volmaakt mens of zelfs een verheven engel noemen. We ontvangen een ambassadeur pas echt als we hem erkennen in die hoedanigheid waarin hij verklaart te komen en als we hem de macht en waardigheid toeschrijven die hij zegt te bezitten. Daarom moeten zij die de Godheid van de Zaligmaker ontkennen, als ongeloovigen worden beschouwd; alsof ze Hem helemaal verworpen hebben. Allen die Christus waarlijk aannemen, geloven in Hem als de Zoon van God, Die gelijke kennis, macht en eer bezit als de Vader.

Christus als Profeet

Daarnaast komt Christus als een Profeet, als de Profeet van wie Mozes sprak, of liever de HEERE tot Mozes: 'Een Profeet zal Ik hun verwekken (...) als u' (Deut. 18:18). Zijn werken toonden aan dat Christus 'een Leraar van God gekomen' (Joh. 3:2) was. Toen Hij op de berg der verheerlijking in eer verscheen, zei de stem die uit 'de hoogwaardige heerlijkheid' (2 Petr. 1:17) kwam: 'Deze is Mijn geliefde Zoon; hoort Hem!' (Luk. 9:35). Als we Hem ontvangen, moeten we Hem ontvangen als onze goddelijke Leraar en onze geest onderwerpen aan de lessen die Hij geeft. En omdat de mens niet alleen blind is, maar ook onwillig is om te leren, overtuigt Christus hem eerst van zijn grote onwetendheid en schenkt Hij hem vervolgens een leerbare gezindheid. Zolang iemand een hoge dunk heeft van zijn eigen wijsheid zal hij niet tot Christus komen om van Hem te leren. Zulken worden overgegeven aan hun eigen blindheid en raken vaak meer en meer verstokt in hun fouten. Dat is wat Christus bedoelde toen Hij zei: 'Ik ben tot een oordeel in deze wereld gekomen, opdat zij, die niet zien, zien mogen, en die zien, blind worden' (Joh. 9:39). Dit wordt bevestigd door het antwoord dat Hij gaf aan enigen van de Farizeeën, die, toen ze deze woorden hoorden, vroegen: 'Zijn wij dan ook blind? Jezus zeide tot hen: Indien gij blind waart, zo zoudt gij geen zonde hebben; maar nu zegt gij: Wij zien; zo blijft dan uw zonde' (Joh. 9:40-41).

De Heilige Geest wordt gezonden om mensen te overtuigen van, onder andere, hun blindheid van geest. Dat is wezenlijk hetzelfde als ongeloof: 'En Die gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen

van zonde, en van gerechtigheid, en van oordeel. Van zonde, omdat zij in Mij niet geloven' (Joh. 16:8-9). Deze overtuiging van ongeloof gaat vooraf aan het aannemen van Christus. Eerst wordt het geweten, door de verlichting van de Heilige Geest, overtuigd van de eigen grove en dadelijke zonden. Maar als het licht toeneemt, wordt de ziel er sterk van overtuigd dat ze niet alleen heeft gezondigd door daadwerkelijke, uitwendige daden, maar dat er een vuile bron in haar binnenste is, en dat ze net zoveel schuld heeft opgestapeld door zonden van nalatigheid als door openlijke overtredingen. Wanneer de ziel alle hoop op rechtvaardigmaking door de wet der werken heeft laten varen en zich naar het Evangelie wendt voor hulp, ontdekt ze dat ze net zo min het Evangelie kan gehoorzamen als de wet.

Het eeuwige leven wordt aangeboden aan een ieder die gelooft, dat is, aan iedereen die tot Christus komt. In theorie lijkt geloven heel gemakkelijk, zodat bijna elke zorgeloze zondaar denkt dat hij geloof kan oefenen wanneer hij maar wil. Maar zo is het niet met de overtuigde zondaar. Hij voelt dat er niets méér buiten zijn macht ligt dan ook maar één daad van zaligmakend geloof. Hij beseft heel goed dat hij nooit oprecht tot God zal willen terugkeren, tenzij Gods kracht dat in hem zal werken. En toch verontschuldigt hij zich niet. Hij beseft dat hij schuldig is aan zijn ongeloof en dat hij een hart om te geloven nodig heeft. Daarom wanhoopt hij aan alle hulp, behalve aan de soevereine genade van God. Niemand kan hem verzekeren dat deze hem zal worden geschonken. Nu is hij zo ver gekomen dat hij erkent dat de verlossing louter en alleen uit genade is. En wanneer God Zich aan zo'n ziel wil openbaren, komt de zegen als een genadegave.

Degene Die nu aan de gelovige ziel wordt voorgesteld, is Christus, als Middelaar, zoals Hij ons in het Woord van God wordt voorgehouden; want Christus kan nergens anders gevonden worden dan in het Woord. Hij is niet alleen de Les die geleerd moet worden, maar ook de grote en afdoende Leraar, namelijk door de Geest Die Hij zendt om mensen niet alleen van zonden te overtuigen, maar

ook van gerechtigheid. Voortaan begeert de vernederde zondaar als Maria aan Christus' voeten te zitten en van Hem te leren. Vanuit geen enkele andere hoek verwacht hij heilzaam onderwijs. De oprechte gelovige komt voortdurend tot Christus om onderwezen te worden en neemt al Zijn woorden als de onfeilbare waarheid aan.

Christus als Priester

Blindheid is echter niet de enige kwaal waar de menselijke ziel onder zwoegt en waar ze van verlost moet worden. Er is een zware last van schuld die voldoende is om de ziel in de diepste hel te laten zinken. Wanneer ze dit voelt, verkeert ze in een jammerlijke toestand. Al haar eigen inspanningen en lijden kunnen zelfs de kleinste zonde niet goedmaken. 'Want het is onmogelijk, dat het bloed van stieren en bokken de zonden wegneemt' (Hebr. 10:4). De vraag kan dan zijn: 'Waarmee zal ik de HEERE tegenkomen, en mij bukken voor de hoge God? Zal ik Hem tegenkomen met brandoffers, met eenjarige kalveren? Zou de HEERE een welgevalen hebben aan duizenden van rammen, aan tien duizenden van oliebekken? Zal ik mijn eerstgeborene geven voor mijn overtreding, de vrucht van mijn buik voor de zonde van mijn ziel?' (Mi. 6:6-7). Hoe zorgeloos iemand ook geweest is, nu schreeuwt hij het uit: 'Wat moet ik doen, opdat ik zalig worde?' (Hand. 16:30).

Zonder enige overtuiging van de misdadigheid van zonde zullen we nooit bereid zijn Christus te zien als 'het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt' (Joh. 1:29). De dood van Christus heeft weinig of geen betekenis voor een zorgeloze zondaar. De ziel moet diep verwond zijn door de slag van de wet, voordat ze gereed is de kostelijke balsem, die bedoeld is als geneesmiddel voor het gepijnigde geweten, op waarde te schatten.

Maar wanneer de ziel door de wet is verslagen en alle hoop om aan de eisen daarvan te voldoen, verloren heeft, en als ze dan met het oog van het geloof de gekruisigde Christus ziet en leert dat Hij om onze overtredingen is verwond en om onze ongerechtigheden

is verbrijzeld, en dat Hij zo voor ons een vloek geworden is, zodat wij van de vloek van de wet verlost kunnen worden – dan worden er nieuwe gevoelens geboren in de ziel.

Hier is een fontein geopend tegen zonden en onreinheid, een bron van kostbaar bloed. Nu begrijpt de ziel hoe God rechtvaardig kan zijn, terwijl Hij de gelovende zondaar rechtvaardigt. De wet doet immers geen afstand van haar eisen, dat is onmogelijk, maar hier is aan alle eisen voldaan. Meer zelfs, ze worden geëerd. 'De goedertierenheid en waarheid zullen elkander ontmoeten; de gerechtigheid en vrede zullen elkander kussen' (Ps. 85:11). Het zwaard van goddelijke gerechtigheid is inderdaad van ons gekeerd, maar we zien het in het hart van onze Borg steken. Want toen Hij in onze plaats onder de wet trad, was er geen kwijschelding van de straf, maar werd de strenge eis op Hem gelegd. Daarmee werd het woord van de profeet vervuld: 'Zwaard! ontwaak tegen Mijn Herder, en tegen de Man, Die Mijn Metgezel is (...); sla die Herder, en de schapen zullen verstrooid worden' (Zach. 13:7).

Overeenkomstig de verbondsbeloften die de Zoon heeft gedaan, neemt Hij onze plaats in en drinkt Hij de beker des toorns die de Vader in Zijn handen geeft. De Israëlieten die door vurige slangen waren gebeten, werden van de dreigende dood verlost door te kijken naar de koperen slang die Mozes op een paal moest bevestigen. Wanneer een overtuigde zondaar op de verhoogde Christus ziet, ontvangt hij een soortgelijke verlossing. Want zoals alle gebeten Israëlieten die naar de slang keken onmiddellijk van hun pijnlijke en vergiftigde wond werden verlost, zo wordt ieder die door het geloof op de aan het kruis verhoogde Verlosser ziet, verlost van de schuld van de zonde.

Als zijn geloof sterk is, is hij zich ervan bewust dat hij verlost is en dat de vloek is uitgewist. Maar het geloof volgt Christus ook in Zijn verhoging naar de hemel en ziet Hem daar aan het werk als de grote Hogepriester. Nog steeds is Hij daar als 'een Lam, staande als geslacht' (Hebr. 5:6). Nog steeds toont Hij Zijn verzoeningswerk

en sprenkelt Hij het bloed van het grote zondoffer voor de genadetroon in de tempel hierboven. 'Waarom Hij ook volkomen kan zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan, also Hij altijd leeft om voor hen te bidden' (Hebr. 7:25). 'Zulk een Hogepriester betaamde ons' (Hebr. 7:26). De gelovige zondaar voelt dat zijn geweten gereinigd is door het sprengen van dit verzoenende bloed. Daarom neemt hij Christus aan als Priester. De boetvaardige zondaar stelt zijn vertrouwen geheel op Christus en geeft blijmoedig al zijn eeuwige belangen in Zijn handen, gelovend dat Hij ze veilig zal bewaren tot op de dag van de verlossing. Zo wordt Christus aangenomen als Priester.

Christus als Koning

Tegelijkertijd wordt Hij ook aangenomen als Koning. Christus, als God, heeft een onvervreemdbaar recht op onze trouw; maar als onze Middelaar is Hij ook onze Koning. Alle macht in hemel en op aarde is aan Hem gegeven. Voor Hem zal alle knie zich buigen en elke tong zal Hem belijden. Hij heeft Zich een eigen volk gekocht, een uitverkoren geslacht, niet met zilver en goud, maar met Zijn eigen dierbaar bloed. Omdat Hij hen heeft vrijgekocht, heeft Hij het recht om over hen te heersen. Hoewel ze Zijn gezag lang hebben tegengestaan en vaak in hun hart gezegd hebben: 'Wij willen niet, dat Deze over ons Koning is' (Luk. 19:14), onderwerpt Hij toch hun trotse en rebellerende harten door Zijn krachtige genade. Op de dag van Zijn heerkraft maakt Hij hen gewillig om Zijn juk op zich te nemen.

Aan de voet van het kruis roept de verootmoedigde, berouwvolle ziel het uit: 'Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?' (Hand. 9:6). Andere heren hebben over haar geheerst, maar nu doet ze afstand van hen allen, onderwerpt zich vrijwillig aan het gezag van de Koning van Sion en neemt zich blijmoedig voor al Zijn geboden te bewaren en al Zijn instellingen in acht te nemen. Nu is Christus op de troon van haar genegenheden geplaatst, waar Hij heerst als de Allerhoogste. De gelovige verlangt oprecht en voortdurend dat al zijn gedachten onderworpen worden aan de wet van Christus.

Telkens wanneer hij merkt dat hij tekortschiet in de gehoorzaamheid die hij Hem verschuldigd is, is hij bedroefd.

Zo wordt Christus in Zijn drievoudige ambt als Profeet, Priester en Koning aangenomen. In deze ambten kan Hij de zaligheid van allen die hun vertrouwen op Hem stellen, volbrengen. Want Hij is voor ons geworden wijsheid van God, en rechtvaardigheid, heiligmaking en verlossing (1 Kor. 1:30).

Enkele lessen

Voordat we verder gaan met de overdenking van het laatste gedeelte van de tekst, zullen we stilstaan bij wat al gezegd is en proberen daar enkele lessen uit te trekken.

Ten eerste, laten we ervoor waken dat we de ongelovige Joden niet navolgen in hun ondankbare gedrag. Door hun ongeloof verloren ze alle rijke voorrechten en zegeningen die hun, als Gods verbondsvolk, toebehoorden. Ze beroemden zich erop dat ze kinderen van Abraham waren, dat ze besneden waren en dat Gods woorden hun waren toevertrouwd. Maar wat baatten al deze voorrechten hun, toen ze Hem verwierpen in Wie Abraham vast geloofde en weigerden Hem aan te nemen in Wie alle voorzeggingen en beloften samenkwamen? Hoewel ze naar het vlees afstamden van de vader van alle gelovigen, waren ze toch geen ware kinderen van Abraham naar de belofte: 'Want die zijn niet allen Israël, die uit Israël zijn' (Rom. 9:6). 'Want die is niet een Jood, die het in het openbaar is; noch die is de besnijdenis, die het in het openbaar in het vlees is; maar die is een Jood, die het in het verborgen is, en de besnijdenis des harten, in de geest, niet in de letter, is de besnijdenis; wiens lof niet is uit de mensen, maar uit God' (Rom. 2:28-29). Hoewel we dankbaar zijn voor uiterlijke voorrechten, moeten we oppassen dat we daar niet op vertrouwen. Ze zullen geen van alle nut doen zonder het geloof, dat door de liefde werkzaam is.

Ten tweede leren we hieruit de ware aard van de zalmakende genade. Het is het aannemen van Christus zoals Hij aangeboden

wordt in het Evangelie, als een goddelijk Persoon; de geliefde en eniggeboren Zoon van God, Die het niet als roof beschouwd heeft aan God gelijk te zijn. Het wil zeggen dat we Hem welbewust en oprecht aannemen als onze Profeet, Priester en Koning, en afstand doen van iedere andere grond van hoop en iedere andere leraar en meester. Kortom, het is een vast geloven van alles wat God getuigd heeft van Zijn Zoon. Het wil zeggen dat we deze waarheden begrijpen door de verlichting van de Heilige Geest, zodanig dat onze hoogste genegenheden tot Christus getrokken worden en onze wil vastberaden is om het Lam te volgen, door kwaad en goed gerucht.